

TROMMELVLIES 68: Het naadje van de Cows

Ze bestaan nauwelijks twee weken, staan inmiddels met zeven clips op YouTube, hun debuutalbum komt in september pas uit en ze zijn stuk voor stuk nog geen negentien jaar oud, maar de Britse bladen steken nu al alle beschikbare loftrumpetten, -tuba's en -trombones over deze drie jongens uit de Londense wijk Battersea. En hoewel ik doorgaans erg voorzichtig ben met het overnemen van de opgeblazen opwinding die de muziekers van het Verenigd Koninkrijk mij bij elke nieuwe hype meent te moeten opdringen, ben ik het met deze roerend eens.

The Seamless Cows, want over die band heb ik het hier, zijn inderdaad fenomenaal, fijn en fan-fucking-tastisch. Schrijf hun naam in koeienletters. Ik geniet met volle teugels!

Zanger, gitarist en voornaamste liedjesleverancier van de band is de piepjonge (16) Purdey Brent – zijn ondoordringelijke teksten verraden een romanticus en realist ineen, gezongen met veel venijn en een stem die nog het meest doet denken aan een jonge Joe Strummer. Muziek is hem overigens met de paplepel ingegeven: zijn vader is één van de vaste terreinknechten van het beroemde Glastonbury Festival, al vanaf de allereerste editie in september 1970 ('The day after Jimi Hendrix died'). Bassist Tom Fitzpatrick en drummer Graeme Fitzpatrick (geen familie) zijn allebei afkomstig uit de achtkoppige Londense band Bread Drums, die ooit twee avonden in het voorprogramma mocht staan van het onvolprezen Larrikin Love.

Van de aanvankelijke bandnaam Semen O.D. zag men op het laatste nippertje af en het alternatief The Fratellini's mocht onder druk van een andere band niet worden gebruikt.

Ze beweren glashard nog nooit van The Beatles of Pink Floyd te hebben gehoord. Maar op hun website staat drummer Graeme wel pontificaal afgebeeld in een T-shirt van *Atom Heart Mother* (en ze móeten ongetwijfeld het Battersea Power Station kennen, wiens vier schoorstenen zo karakteristiek de hoes van Pink Floyd's *Animals* sieren).

De muziek van The Seamless Cows roept associaties op met The Libertines (kom je daar tegenwoordig nog onderuit?), T. Rex (idem), een vroege Radiohead, Mud, The Jam en Jona Lewie. Maar ook raakvlakken met Take That worden niet geschuwd. Het trio laat zich dan ook niet graag in een hokje duwen. 'We sip our inspiration from The Velvet Underground as well as Kid Creole And The Coconuts' zegt Purdey daar zelf over. Hun tweede single *Born 9/11* klinkt bijvoorbeeld als Arctic Monkeys in bad met Franz Ferdinand en System Of A Down.

Zoals gezegd moet de debuut-cd van het drietal nog uitkomen. De uitdagende titel van het juweeltje (ik heb 'm al gehoord, de plaat circuleert sedert ruim een maand op internet: geweldig!) luidt *Truth Like A Cow*. Met 13 nummers vol onrust, durf en ongeremde dadendrang. Naadloos en retestrak.

En laat je geen OOR aannaaien: onthoud goed wie als allereerste schreef over The Seamless Cows. Tataradatadaaa (Miles op loftoeter). Een waarheid als een...

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: loeihard *Sanctimonious little shit* van The Seamless Cows (maar *Liar* van Rollins Band mag ook).